

Waterpret

Het was Franky die zei : “We moeten er door”.

Franky is onvervaard, beresterk, en heeft een stem die altijd in de gebiedende wijs klinkt.

“Er”, dat was een strook verdronken niemandsland ergens tussen Aalter en Poeke, waar iedereen Lotenhulle had verwacht. Een beek (“Ze loopt tot in Lotenhulle, ’t zal heel de baan zo zijn,” jammerde Alain) was dermate buiten haar oevers getreden, dat de smalle asfaltweg, waarop het vijftal van WTC Oeselgem Ontspanning Verenigt zich op dat ogenblik bevond, pas zo’n honderdtal meter verder temidden de blanke meerschen weer boven water kwam. Dat water stroomde kolkend dwars over de weg, en aan prikkeldraad en knotwilg te zien moet het behoorlijk hoog tij geweest zijn.

Het was Wim die zei (tegen Wesley) : “Ge moet altijd rechts van de baan rijden”.

Wim is schalks en snood van aard, en gebruikt graag zijn bereden rijkswacht achtergrond om argeloze mensjes op het verkeerde pad te sturen.

Het was Alain die zei (tegen Wesley) : “Ge moet Wim volgen”.

Het was ondergetekende getuige die zei (tegen Alain) : “Ik zal voren rijden”.

Het was Franky die zei (tegen ondergetekende getuige) : “Ik zal foto’s trekken”.

Het was Wesley die dacht dat zijn vader gezegd had dat hij moest doen wat Wim zei. Zo kwam het dat halfweg het stuk waterasfalt Wesley plots tot aan zijn oksels in het water stak, alhoewel daar geen reden toe was. Wel was er een oorzaak, met name dat Wesley door rechts aan te houden de bocht had afgesneden, en alzo naast de baan was terechtgekomen. Hij kon nog net zijn remmen toeknippen, of hij kwam een eind verder uit in Cadzand. Aan het strand, waarover Franky al heel de rit aan het jeremiëren was.

Het was bijna allemaal godverd en merde dat we de eerstvolgende veertien minuten hoorden. Luidspreker van dienst was Alain, mikpunt van verwijt was Wesley, het jong. Tot groot jolijt van Wim, die dubbel nagenoot van zijn *practical joke*. Na een kwartier nam Franky over, klagend over natte voeten, besluiteloze kopmannen, dubbele Leffes die met de minuut onbereikbaarder leken, en Tineke die op hem zat te wachten. Hield hij zichzelf dapper voor.

Alain’s gramschap over des jongens ondoordachtheid ebde enkel weg na enkele kilometers hardnekkig koptrekken, en doordat een ander sinister plan stillekes aan in zijn perverse brein tot etterpuisterijpheid aan het komen was.

